

Het Licht in de Echte Wereld

De lucht boven het schoolplein was grijs.

Er hing een vreemde rust, alsof de wereld even wachtte tot Foezel iets zou zeggen.

Hij voelde de zon zacht op zijn gezicht, het gewicht van zijn rugzak, het geroezemoes van stemmen.

Alles was hetzelfde als altijd.

En toch...was niets meer hetzelfde.

De Luma zat verstopt in zijn zak, een zachte gloed die alleen hij kon zien.

Af en toe bewoog ze een beetje, als een hartslag.

Elke keer als ze dat deed, voelde hij een warmte door zich heen trekken, geen magie van buitenaf, maar iets dat diep van binnen hoorde.

Hij keek om zich heen.

Zijn klasgenootjes stonden in groepjes, pratend, lachend, druk als altijd.

De drie pesters, Bram, Dick en Sjoerd, stonden bij de muur. Zodra ze hem zagen, gaf Bram hem een duwtje met zijn elleboog.

“Daar is ie weer,” de dromer,” zei hij spottend.

Vroeger zou Foezel zijn hoofd hebben laten zakken, had hij zijn adem ingehouden tot ze weggingen.

Maar vandaag niet.

Hij keek hen recht aan.

Niet boos...niet bang.

“Ja,” zei hij rustig. “Ik droom . Dat is beter dan anderen pijn doen.”

De jongens keken elkaar even aan.

Bram opende zijn mond, alsof hij iets wilde zeggen, maar sloot hem weer.

Dick keek naar de grond.

En Sjoerd? Die lachte even onzeker.

Foezel draaide zich om en liep verder.

Zijn hart bonsde, maar niet van angst.

In de klas voelde alles prettig.

De ramen stonden open, en de wind blies over zijn schrift.

Op de bladzijde waar hij ooit het piratenschip had getekend, stond nu iets nieuws.

Tussen de golven die hij toen had gekrabbeld, glinsterde zacht een gouden gloed.

Niet fel, maar warm.

Alsof het papier zelf leefde.

Hij glimlachte.

De Wasmand Express.

Kapitein Bear zou trots zijn.

Na school liep hij langzaam naar huis.

De straat was still, op het ritselen van de bladeren na.

Hij dacht aan Luro, aan het Dromerwoud, aan de Rivier van Echo's.

Het leek zo ver weg, en toch voelde het of alles nog dichtbij was.

Toen hij thuis kwam, stond de deur open.
Zijn moeder zat in de woonkamer, haar hoofd in haar handen.
De televisie stond aan, maar ze keek er niet naar.

Foezel bleef even in de deuropening staan.
Er ging iets door hem heen, iets dat leek op medelijden, maar dan nog iets zachter.
Hij deed een stap naar binnen.

“Mam,” zei hij zacht.

Ze keek op. Haar ogen waren rood, alsof ze gehuild had.
“Oh...Foezel. Ik...ik had je niet gehoord.”

Ze klonk moe.
Langzaam liep hij naar haar toe.
“Gaat het.”

Ze haalde haar schouders op.? “Druk op het werk. En...ik weet niet, ik voel me soms gewoon....”
Ze zocht naar woorden.

Foezel zette zijn tas neer en ging naast haar zitten.
Zonder iets te zeggen legde hij zijn hand op de hare.

Even gebeurde er niets.
Toen voelde hij het, een zachte trilling.
Een klein straaltje licht gleed tussen zijn vingers door.
Zijn moeder keek verbaasd op.

“Wat was dat?”

Foezel glimlachte. “Misschien een herinnering.” zei hij.

Ze lachte, voor het eerst in lange tijd.

“Dat klinkt als iets dat je vader zou zeggen.”

Die avond zaten ze samen aan tafel.

Geen haast, geen telefoons, geen stilte die zwaar voelde.

Alleen het zachte tikken van bestek, en af en toe een lach.

Het voelde of thuis iets, weer wakker was geworden.

Voor het slapen gaan keek Foezel uit het raam. De lucht was helder.

Boven de daken glinsterden sterren, en één daarvan knipperde in goud.

Hij glimlachte.

“Bear,” fluisterde hij. “Nog aan het varen?”

Een zachte stem, ergens diep in hem, antwoordde.

“Altijd, stuurman.”

De Luma kroop uit zijn zak en vloog langzaam door zijn kamer. Ze landde op zijn schrift en liet een klein spoor van licht achter in de vorm van een glimlach.

Foezel kroop onder de dekens.

Zijn ogen werden zwaar.

De wereld om hem heen was dezelfde gebleven, hijzelf was veranderd.

Hij wist nu dat het licht dat hij in Luminora had gevonden, niet daar woonde.

Het woonde in hem.

